

myös hyvä johtamiskyky, mihin kuului vielä taito tulla työtovereitten kanssa toimeen, sellainen alttius ja lojaalisuus, mikä synnytti yhteishengen ja keskinäisen luottamuksen. Paitsi käytännössä hänen johtajaominaisuutensa arvioitiin vuonna 1972 myös kertausharjoituksissa. Siellä oli kirjattu arvosteluun maininnat ”tarmokas ja aktiivinen”, ”tehokas johtaja” ja että hän on ”sopiva insinööriajuriksi”.

Mittava, vielä hänelle annettu tehtävä oli maanmittauslaitoksen historian laatiminen laitoksen 350-vuotisjuhlaan. Laitoksen 300-vuotisjuhliin vastaava työ oli tehty ahtaasti laitoksen omasta näkökulmasta, mutta Nipan johdolla saatiin asiaan syvyyttä ja erityisesti yhteiskunnallista näkökulmaa. Tämä oli mahdollista, kun hänellä oli monitahoinen kokemus, joka oli opettanut katsomaan asioita usealta kannalta. Sellainen kirja, jossa on lukuisa määrä kirjoittajia, vaatii toimituksen johdolta suurta taitoa tuloksen tasapainottamiseksi. Kirjoittajat on saatava sopeutumaan käyttämällä myös ”lempeätä väkivaltaa”. Sitäkin taitoa hänellä riitti, ja lopputulos oli hyvä.

Niilo Luomalle oli ansioistaan myönnetty Suomen Leijonan Komentajamerkki.

Nipa oli alkamassa maanmittausosaston geodesian opintosuunnalta valmistuneiden sarjaa. Hän oli myös viimeisiä eloon jääneitä valmistuneista luvultaan 27. Uransa aikana hän oli jatkuvasti eri tehtävissä ladun aukaisijana. Kunniarehdin ja taitavan miehen muistolle.

Kaarlo Piilonen
3.12.09–16.12.02

Oli varsin ilmeistä, että jos takavuosina tapasi Ylä-Savossa rintamaveteraanin, niin keskustelu siirtyi kohta Kaarlo Piilosen ja sota-aikaan. Kalle sai nimittäin johdettavakseen yksikön, joka muodostui ylä-savolaisista miehistä etupäässä Kiuruvedeltä ja Vieremältä. Nuorena harrastamansa urheilun ja moitteettomien elintapojensa ansiosta Kalle oli fyysisesti erinomaisessa kunnossa ja antaessaan tehtävän alaiselleen kenenkään ei tarvinnut epäillä, etteikö hän itsekin pystyisi sitä suorittamaan. Ystävällisenä, mutkattomana ja reiluna esimiehenä hän sai alaisensa jakamattoman luottamuksen. Yksikön menestys oli taattu.

Kallen johtajan taidot huomattiin myös esimiesten taholla. Nuoresta joukkuejohtajasta tuli sodan loppupuolella patal-

joonan komentaja. Lukuisat kunniamerkit komistivat kapteeni Piilosen rintamusta. Erikoisuutena voidaan mainita kolme vapaudenristiä.

Sodan päätyttyä Kalle toimi vuoteen 1950 maanlunastuslautakunnan puheenjohtajana Kiuruvedellä eli osittain juuri niiden miesten parissa, joiden kanssa oli kokenut sodan koetelemukset. Ei siis ihme, jos vielä vuosikymmenten jälkeen ajatukset palasivat pidettyyn johtajaan.

Vapauduttuaan MHL:n tehtävistä Kalle toimi taksainsinööriä aina vuoteen 1963, jolloin silloiseen Kuopion lääniin perustettiin Kuopion maanmittaustoimisto, jonka johtajaksi tuli itseoikeutetusti Kaarlo Piilonen, ja kun sitten koko laitos 1970-luvun vaihteessa siirtyi kuukausipalkalle, jatkoi Kalle

laajennetun toimiston piiri-insinööriä, kunnes täysin palvelleena jäi eläkkeelle tästä virasta, jolla ehti olla lähes päivälleen 30 vuotta.

Me virkaveljet tunsimme Kalle erikoisen hyvänä alamme lakien ja säännösten tuntijana. Hän osasi myös käytännössä noudattaa niitä asiallisesti ja joustavasti. Alaisensa kokivat hänet samanlaisena hyvänä ja oikeudenmukaisena päällikkönä kuin rintamamiehensä.

Kallen täyttäässä 90 vuotta hänen kuntonsa oli vielä niin hyvä, että hän jaksoi kutsua meidät virkaveljet kotiinsa. Päivänsankari seisoi ryhdikkäänä juhla-asussaan kunniamerkein koristettuna kuulemassa hänelle lausuttua onnittelua. Aistien huononemista olivat vuodet kohdelleet hellästi. Vielä kahdena päivänä pidettiin juhlia, toisena olivat aseveljet ja kolmantena omaiset. Vielä 93-vuotiaana hän jaksoi viettää syntymäpäiväänsä omaistensa parissa, mutta välittömästi sen jälkeen pitkä elämän kaari alkoi hiipua. Me virkaveljet ja muut työtoverit toimme hänen arkuilleen kunnioittavan viimeisen tervehdyksen.

Martti Nikkanen